

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ MUDr. P. S.**, bývajúceho v K., **2/ MUDr. M. K.**, bývajúcej v R., **3/ M. S.**, bývajúcej v R., **4/ M. B.**, bývajúcej v B., zastúpených JUDr. D. B., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **J. P.**, bývajúcemu v G., zastúpenému B. – advokáti s.r.o., so sídlom vo Z., IČO: X., **o nahradenie prejavu vôle žalovaného uzavrieť kúpnu zmluvu**, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 14 C 110/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. novembra 2012 sp. zn. 16 Co 299/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť do troch dní náhradu trov dovolacieho konania žalobcovi 1/ vo výške 14,29 €, žalobkyni 2/ vo výške 38,54 €, žalobkyni 3/ vo výške 60,29 € a žalobkyni 4/ vo výške 60,29 € na účet JUDr. D. B., advokátky so sídlom v B., ktorý je vedený v T., a.s., pod číslom X..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rimavská Sobota rozsudkom zo 4. júna 2012 č.k. 14 C 110/2011-71 nahradil prejav vôle žalovaného uzavrieť s nimi kúpnu zmluvu (v znení obsiahnutom v prílohe rozsudku, ktorá tvorí jeho nedeliteľnú súčasť); žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcom 1/ až 4/ trovy konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, ktorými bolo preukázané, že žalovaný nadobudol spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach v katastrálnom území Č., ktoré sú zapísané na listoch vlastníctva č. X. a X., kúpnu zmluvou uzatvorenou X.. júla 2007 s predchádzajúcim spoluvlastníkom P. M., ktorý ale predmet prevodu neponúkol najskôr spoluvlastníkom. Vzhľadom na to, že tým bolo porušené predkupné právo žalobcov 1/ až 4/ (§ 140 Občianskeho zákonníka) a žalovaný

ako nadobúdateľ podielov dobrovoľne nepreviedol na nich spoluvlastnícke práva k sporným nehnuteľnostiam (§ 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka), súd prvého stupňa nahradil svojím rozhodnutím vyhlásenie vôle žalovaného. Pokiaľ argumentoval, že jeho právny predchodca rešpektoval predkupné práva spoluvlastníkov a ponúkol im na predaj svoje spoluvlastnícke podiely, súd považoval jeho obranu za nepodloženú, lebo riadne doručenie takejto písomnej ponuky žalobcom nebolo preukázané. Podľa právneho názoru súdu prvého stupňa žalovaný neopodstatnene vzniesol námietku premlčania, lebo žalobcovia žalobou podanou 6. júla 2011 uplatnili svoje práva ešte počas plynutia premlčacej doby, ktorá začala plynúť zápisom zmeny spoluvlastníckych práv v katastri nehnuteľností (od 7. júla 2008). O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. Tento rozsudok napadol žalovaný odvolaním.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 8. novembra 2012 sp. zn. 16 Co 299/2012 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.); rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a na zdôraznenie jeho správnosti poukázal na ďalšie dôvody. K argumentácii žalovaného, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil otázku a dôsledky ním vznesenej námietky premlčania, odvolací súd uviedol, že žalobcovia mali možnosť vykonať svoje právo po prvý raz 7. júla 2008, kedy došlo k vkladu vlastníckeho práva k predmetným podielom v prospech žalovaného na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej s jeho právnym predchodcom. Od tohto dňa začala žalobcom plynúť premlčacia doba. Keďže návrh na súd podali 6. júla 2011, podali ho ešte počas plynutia premlčacej doby. Námietka premlčania preto nebola vznesená účinne. Odvolací súd poukázal aj na to, že žalovaný mal v priebehu konania možnosť uzatvoriť kúpnu zmluvu so žalobcami 1/ až 4/, a tým dosiahnuť pre neho priaznivejšie rozhodnutie o náhrade trov konania; žalovaný tak ale nepostupoval. Súd preto správne nahradil svojím rozhodnutím vyhlásenie vôle žalovaného uzatvoriť so žalobcami kúpnu zmluvu a správne tiež rozhodol o náhrade trov konania. Odvolací súd sa vyrovnal tiež s námietkou žalovaného o nedostatočnom zistení skutkového stavu; stotožnil sa pri tom s názorom súdu prvého stupňa o nadbytočnosti dokazovania navrhovaného žalovaným. Zastával názor, že žalovaným navrhovaný dôkaz (výsluch sekretárky) by nemal pre posúdenie veci žiadny význam, lebo ani tento dôkaz nemohol nič zmeniť na tom, že žalovaný nepreukázal obsah jeho (údajných) ponúk adresovaných spoluvlastníkom, ale ani doručenie týchto ponúk. Absencia rodného čísla žalovaného v kúpnej zmluve tvoriacej súčasť rozsudku nahradzujúceho vyhlásenie jeho vôle nie je podľa právneho názoru odvolacieho súdu takým nedostatkom, ktorý by spochybnil

vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil poukázaním na ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a § 224 ods.1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalovaný s tým, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. a tiež (bližšie nekonkretizovanej) vade konania uvedenej v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Uviedol, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyporiadal s jeho zásadnými argumentmi, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a odnímajúce mu možnosť pred súdom konať. Podľa názoru dovolateľa predstavovala súdom prvého stupňa pripustená zmena žaloby „novú“ žalobu, ktorá ale bola podaná až po uplynutí premlčacej doby. Neobstoja ani závery súdov, ku ktorým dospeli pri posúdení právnych dôsledkov absencie rodného čísla žalovaného v texte kúpnej zmluvy (obsahovej súčasť výroku rozsudku súdu prvého stupňa). Zopakoval, že rozhodnutia súdov nie sú podložené dostatočnými skutkovými zisteniami. Napriek tomu, že odvolaním napadol aj výrok o trovách konania, odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že výrok o náhrade trov konania nebol odvolaním napadnutý. Z uvedených dôvodov žalovaný žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobcovia 1/ až 4/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie odmietnuť ako oneskorené alebo ako procesne neprípustné. K tvrdeniu žalovaného, podľa ktorého v konaní nedošlo z ich strany k zmene pôvodnej žaloby, ale k podaniu úplne novej žaloby, uviedli, že súdy dospeli k správne záveru, že išlo iba o úpravu pôvodnej žaloby. Za nedôvodnú označili námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu. Žalovaný v konaní pred súdom prvého stupňa nenavrhol vypočúť žalobcov 1/, 3/ a 4/ a požiadavku vypočúť ich vzniesol až v odvolaní napriek tomu, že bol poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. Zároveň žiadali priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

K námietke žalobcov, že dovolanie bolo podané po uplynutí dovolacej lehoty, najvyšší súd poukazuje na § 240 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni. Podľa § 57 ods. 3 O.s.p. lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Žalovaný podal dovolanie na pošte v zákonom stanovenej lehote (č.l. 127 spisu), o čom nasvedčuje pripojená obálka s prezentačnou pečiatkou pošty Zvolen z 19. decembra 2012; lehota na podanie dovolania v zmysle citovaných ustanovení tak bola zachovaná a žalobcovia nedôvodne namietajú, že dovolanie bolo podané oneskorene.

V ďalšom dovolací súd skúmal, či je dovolanie žalovaného procesne prípustné. Dovoláním možno totiž napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len ak to zákon pripúšťa (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Predmetné dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 a 3 O.s.p. prípustné nie je.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej

v ustanovení § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaný v dovolaní namieta, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, nevyporiadal sa s jeho právnou argumentáciou a vydal rozhodnutie nekonkrétne, ktoré je v dôsledku týchto nedostatkov nepreskúmateľné.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok.

1. Pokiaľ žalovaný namieta, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, a preto nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia je judikatúrou najvyššieho súdu (viď R 111/1998) považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), teda nie za procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa záveru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto judikátu. Takáto

právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti vyplýva aj z ďalších rozhodnutí najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo X./2012, 7 Cdo 52/2011, 7 Cdo 109/2011, resp. 1 ECdo 10/2014).

Správnosť tohto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013).

Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. V uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 ústavný súd konštatoval, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.; obdobne argumentoval aj v uzneseniach zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 a z 26. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 364/2015.

Dovolací súd preto uzatvára, že i keby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania žalovaného.

2. Žalovaný v dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., bližšie ale nevysvetlil, v čom podľa jeho názoru spočíva tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre prípad, že pod vadu tejto povahy podriaďuje ním tvrdené nedostatky, ku ktorým (údajne) došlo v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, vykonávania dokazovania a hodnotenia dôkazov, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo

nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a napríklad tiež sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom prípade dôjde, nezakladá to prípustnosť dovolania.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani (prípadné) nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (obdobne viď aj ďalšie uznesenia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

3. Žalovaný v dovolaní namieta, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012

a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

4. Nedôvodná je aj námietka žalovaného, že odvolací súd nepreskúmal výrok o trovách konania, ktorý tiež napadol odvolaním. Na jednej strane je síce pravda, že odvolací súd v závere odôvodnenia svojho rozhodnutia v rozpore so skutočnosťou konštatoval, že výrok o trovách konania nebol napadnutý, na druhej strane z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd predmetný výrok predsa len preskúmal a rozhodol o ňom – tento výrok totiž potvrdil ako súvisiaci s výrokom vo veci samej.

5. Keďže dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nepotvrdila sa existencia žalovaným tvrdenej procesnej vady (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a v konaní nevyšli najavo ani iné procesné vady uvedené v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Vzhľadom na dôvody odmietnutia dovolania sa dovolací súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska vecnej správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalobcom 1/ až 4/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovia podali návrh na rozhodnutie o náhrade trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčíslili. Dovolací súd priznal žalobcom 1/ až 4/ náhradu trov konania spočívajúcu v odmene ich spoločnej advokátky (ktorá ich zastupovala aj v konaní pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej spoločne žalobcom vypracovaním ich vyjadrenia k dovolaniu žalovaného z 20. februára 2013 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky, vychádzajúc z hodnoty (kúpnej ceny) uvedenej v kúpnej zmluve osobitne u každého zo žalobcov, zníženú o 50 % (§ 13 ods. 2 vyhlášky), t.j. žalobcovi 1/ vo výške 9,96 €, žalobkyni 2/ vo výške 30,71 €, žalobkyni 3/ vo výške 50,63 € a žalobkyni 4/

vo výške 50,63 €. S náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,81 €)], a 20% DPH z odmeny a náhrady výdavkov (§ 18 ods. 3 vyhlášky), predstavuje náhradu trov dovolacieho konania v prípade žalobcu 1/ vo výške 14,29 € (9,96 € + 1,95 € + 2,38 €), v prípade žalobkyne 2/ vo výške 38,54 € (30,17 € + 1,95 € + 6,42 €), v prípade žalobkyne 3/ vo výške 60,29 € (50,63 € + 1,95 € + 7,70 €), a v prípade žalobkyne 4/ vo výške 60,29 € (50,63 € + 1,95 € + 7,70 €).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. októbra 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková